

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1034/2015
22.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у радном спору тужиље Б.Ј. из С.М., ул. ..., чији је пуномоћник Љ.С., адвокат из С.М., против туженог ЈП Дирекције за изградњу града Сремска Митровица, са седиштем у Сремској Митровици, ул. Краља Петра Првог бр. 5, чији је пуномоћник В.В.-М., адвокат из С.М., ради поништаја решења туженог и утврђивања постојања радног односа на неодређено време, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 169/15 од 09.02.2015.године, у седници већа одржаној дана 22.10.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 169/15 од 09.02.2015.године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 504/13 од 12.09.2014.године ставом првим изреке одбијен је како основни, тако и евентуални тужбени захтев тужиље Б.Ј. из С.М. и то основни захтев којим је тражила поништај решења туженог о престанку радног односа број 1304 од 28.08.2013.године и враћање на послове које је обављала пре отказа уговора о раду, као и евентуални тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да њен радни однос који је засновала закључењем уговора о раду број 78 од 01.02.2011.године прераста у радни однос на неодређено време. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом трећим изреке обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара, са законском затезном каматом од 12.09.2014.године па до исплате.

Одлучујући о жалби тужиље, Апелациони суд у Новом Саду пресудом Гж1 169/15 од 09.02.2015.године одбио је жалбу тужиље и потврдио пресуду Основног суда у Сремској Митровици.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилца је преко пуномоћника, адвоката благовремено изјавила ревизију због битних повреда

одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 55/2014), Врховни касациони суд је нашао:

Ревизија је неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на које указује садржај ревизије, с обзиром да другостепена пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, већ садржи јасне разлоге у погледу битних чињеница које нису противуречне са чињеничним стањем.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужила је дана 01.11.2010.године закључила уговор о раду са туженим на одређено време ради замене привремено одсутног радника до њеног повратка и распоређена је за обављање послова „кафе куvariце-курира“. Дана 01.02.2011. године тужила је са туженим закључила нови уговор о раду и засновала радни однос на одређено време у трајању од 3 месеца због повећаног обима посла почев од 01.02.2011.године до 30.04.2011.године и распоређена на послове „пословног секретара“. Дана 29.04.2011.године тужила са туженим закључује нови уговор о раду ради замене привремено одсутног радника до његовог повратка са рада, почев од 01.05.2011.године и распоређена је на послове „пословног секретара“. По овом уговору тужили је престао радни однос код туженог дана 31.12.2011.године. Уговором о раду, закљученог дана 12.12.2011.године тужила је засновала нови радни однос, ради замене привремено одсутног радника на пословима „кафе куvariце-курира“, да би дана 06.01.2012.године почев од 01.01.2012.године поново закључила уговор о раду на одређено време ради замене привремено одсутног радника на пословима „пословног секретара“ који јој је престао са даном 02.04.2012.године. Дана 03.04.2012.године тужила је са туженим закључила уговор о раду на одређено време, због повећаног обима посла док за то постоји потреба и распоређена је на послове „сарадника за послове писарнице“ које је обављала до 01.08.2012.године, када је због породилског одсуства упућена на коришћење годишњег одмора до доношења решења број 1304 од 28.08.2013.године, којим јој је отказан уговор о раду због престанка потребе за повећаним обимом посла на основу члана 175. став 1. тачка 1. Закона о раду са даном 04.09.2013.године. Тужени је за 2013.годину тужили омогућио коришћење годишњег одмора, а који је иста на основу решења користила почев од 01.08.2013.године до 04.09.2013.године. По последњем закљученом уговору о раду којим је засновала радни однос на одређено време код туженог од 03.04.2012.године тужила је обављала послове „сарадника у писарници“, а у периоду од 28.05.2012.године до 01.08.2012.године,била привремено спречена за рад, а од 01.08.2012.године до 01.08.2013.године користила је породилско одсуство. Иначе, тужила је на пословима кафе куvariце – курира замењивала

кафе куварицу Н.М., а Ј.У. на пословима „пословног секретара“. Радни однос на пословима „сарадника у писарници“ засновала је због повећаног обима посла у писарници и припреме за државну ревизорску контролу који обим послова је престао са одласком тужиље на породилско одсуство почев од 01.08.2012.године и након одласка на породилско одсуство тужени није ангажовао друго лице за рад у писарници.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиље како основни за поништај решења туженог о престанку радног односа тужиље број 1304 од 28.08.2013.године и враћање на послове које је обављала пре отказа уговора о раду, као и евентуални тужбени захтев којим је тражила да се утврди да је њен радни однос који је засновала закључењем уговора о раду број 78 од 01.02.2011.године је прерастао у радни однос на неодређено време.

Наиме, одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 и 54/09-важећи пропис у време доношења оспореног решења) прописани су случајеви када је могуће засновати радни однос чије је трајање унапред одређено и то када су у питању сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећани обим посла који траје одређено време и слично, и за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12. месеци. Ставом 2. наведеног члана Закона прописано је да се под прекидом не сматра прекид краћи од 30 радних дана, док је ставовима 3. и 4. прописано да радни однос на одређено време ради замене привремено одсутног запосленог може се засновати до повратка привремено одсутног запосленог, а радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање 5 радних дана по истеку рока за који је заснован. Полазећи од наведене одредбе закона, а имајући у виду утврђену чињеницу да је тужиља у овом случају почев од 01.11.2010.године до одласка на породилско одсуство 01.08.2012.године била у радном односу на одређено време по више сукцесивних уговора на различитим пословима и по различитим основима, без да је након истека рока на који су исти закључени наставила да ради дуже од 5 радних дана Врховни касациони суд налази да нису били испуњени услови за преображај радног односа тужиље заснованог на одређено време у радни однос на неодређено време у смислу наведеног члана 37. став 4. Закона о раду.

Наиме, послодавац и запослени, за обављање одређених послова могу више пута заснивати радни однос на одређено време с тим што укупно трајање радног односа на одређено време по сукцесивним уговорима не може у континуитету, односно без прекида бити дужи од 12 месеци. Код рачунања овог рока како то закључује и другостепени суд сабира се трајање сваког радног односа на одређено време, с тим што њихов збир не може да износи више од законом дозвољеног. Тужиља је у радном односу на неодређено време код туженог била непрекидно, али по различитим основима и на различитим пословима (кафе куварице-курира, пословног секретара, сарадника у писарници), у трајању дужем од 12 месеци, која околност није довољна да овако заснован радни однос на одређено време прерасте у радни однос на неодређено време. Послове које је тужиља обављала трајали су одређено време, а и сама тужиља је

знала под којим условима и на који начин закључује радни однос, односно да уговор о раду заснива на одређено време, као и основ заснивања тог радног односа, чему се није противила. Она је била ангажована по различитим основима на одређени временски период и по истеку рока за који је био заснован радни однос, сваки од радних односа је тужиљи престајао, са чиме је тужиља била упозната. Осим тога, након доношења решења о престанку радног односа тужени са другим лицем није закључио уговор о раду за обављање послова сарадника у писарници, ради којих је тужиља била засновала радни однос због повећаног обима посла, па по налажењу Врховног касационог суда ради се о пословима који су по својој природи такви да су трајали одређено време, да је тужени са тужиљом заснивао радни однос на одређено време у складу и на начин прописан законом, чије трајање је било одређено престанком потребе за повећаним обимом посла. Такође тужени је у свему поступио сагласно члану 187. став 2. Закона о раду, јер је тужиљи омогућио коришћење породилског одсуства и на тај начин продужио радни однос тужиље заснован на одређено време до истека права на породилско одсуство и по искоришћеном годишњем одмору, а у складу са овом одредбом.

Неосновано се ревизијом оспорава правилност побијане одлуке, указујући на злоупотребу права од стране туженог, јер са разлога да је радни однос тужиљи на одређено време ради обављања послова пословног секретара трајао најмање 14 месеци, односно у периоду од 01.02.2011.године па све до 02.04.2012.године. Ово стога што је тужиља уговором о раду од 12.12.2011.године засновала радни однос са туженим ради замене привремено одсутног радника на пословима кафе куварице; послове радног места пословног секретара обављала је због повећаног обима посла у периоду од 01.02.2011.године до 30.04.2011.године, а у свим осталим случајевима тужиља је радни однос на одређено време код туженог засновала ради замене привремено одсутног радника, што значи да је радни однос тужиље заснован на одређено време престао истеком рока на који је заснован сагласно члану 37. став 1. Закона о раду и како је исти засниван по различитим основима неосновано се ревизијом указује да је након истека рока од 12 месеци тужени на истим пословима морао са тужиљом закључити уговор о раду на неодређено време.

Врховни касациони суд налази да је правилно другостепени суд одбио да утврди да је радни однос тужиље на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време и одбио да се поништи решење о престанку радног односа као и тужбени захтев за реинтеграцију.

Врховни касациони суд налази да је одлука о трошковима парничног поступка донета правилном применом одредбе члана 153. и 154. ЗПП.

На основу овлашћења из члана 161. став 1. у вези члана 150. ЗПП Врховни касациони суд је одбио захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 405. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**